

آزمایش‌های مرگبار دانشمندان بر روی خود/ عکس

برای برخی از افراد علم در جایگاه والاتری قرار دارد. این یک شعار نیست!

برای برخی از افراد علم در جایگاه والاتری قرار دارد. این یک شعار نیست! برخی از دانشمندان حاضر شدند بر روی خودشان آزمایش دهند تا نتیجه کار خود را بررسی کنند. به احترام این افراد باید بگویم که تاریخ وامدار این دانشمندان است. در ادامه با دانشمندانی آشنا خواهید شد که جانشان را به خطر انداختند و از جان خود مایه گذاشتند؛ برای آن‌ها علم مهم‌تر بود:

ویلیام جی. هارینگتون، 1923-1992

این محقق آمریکایی بر روی اختلالات خود ایمنی بدن کار می‌کرد. شخصی به بیماری «پورپورای ناشناس کاهش پلاکت» مبتلا بود و ویلیام نیز خون آن شخص را به خود منتقل کرد تا نشان دهد «بیماری» عامل نابود شدن پلاکت‌های خون است.

ماکس یوزف فون پتن‌کوفر، 1818-1901

او یک شیمی‌دان و متخصص امور بهداشتی اهل آلمان در ایالت باواریا بود. پتن‌کوفر اسهال یک مرد وبا زده را نوشید تا نشان دهد که میکروب‌ها تنها پس از تماس با زمین آلوده می‌شوند. اما پس از این آزمایش او متوجه شد که اشتباه می‌کرده است.

هارس ولز، 1815-1848

ولز یک دندان‌پزشک آمریکایی در کانکتیکات آمریکا بود که برای اولین بار «نیتروز اکساید» یا «گاز خنده» را در دندانپزشکی استفاده کرد. او سپرده بود که هنگام خارج کردن یکی از دندان‌هایش هنگام بیهوشی از این ماده استفاده شود. امروزه از گاز خنده در پزشکی برای القاء و ادامه بیهوشی مصرف می‌شود.

نیکولا مینوویچی، 1868-1941

نیکولا برای اینکه تجربه و تأثیرات دار زدن را بهتر بفهمد، چندین بار خودش را دار زد. البته چندین نفر در کنارش بودند تا او را در آخرین لحظات نجات دهند. البته شاید با خود فکر کنید که نیکولا احتمالاً دیوانه بوده است، اما پاسخ منفی است. او یک پزشکی قانونی اهل رومانی بود و برای کار خود باید به درستی می‌دانست تا حکم اشتباه صادر نکند.

جان اسکات هولدین، 1860-1936

این فیزیولوژیست اسکاتلندی به کرات از خود به عنوان یک موش آزمایشگاهی استفاده می‌کرد تا تأثیرات تنفس ترکیبات گوناگون هوا و گازها را آزمایش کند. او حتی چندین بار از پسر خود «جک» نیز در آزمایش‌هایش استفاده می‌کرد.

پی‌یر کوری، 1859-1906

پی‌یر کوری فیزیکدان فرانسوی و از پیشگامان بلورشناسی، مغناطیس و رادیواکتیویته بود. او برای اینکه تأثیر رادیوم بر روی پوست را بسنجد با کمک یک بند تکه‌ای از آن را بر روی بازوی خود بست. سوزش ناشی از آن این ایده را مطرح کرد که می‌توان از مواد رادیواکتیو برای درمان بافت‌های معیوب مانند تومورها استفاده کرد.

بری مارشال، 1951-

بری مارشال پزشک اهل استرالیا و برنده جایزه نوبل فیزیولوژی و پزشکی در سال ۲۰۰۵ است. مارشال باکتری «هلیکوباکتر پیلوری» کشت شده در آزمایشگاه را نوشید تا ثابت کند دلیل زخم معده باکتری است و نه استرس یا غذای تند.

جان پل استپ، 1910-1999

این محقق آمریکایی به ایمنی برخوردهای هوایی کمک شایانی کرد. او تأثیرات کاهش سرعت شدید را بر روی بدن انسان آزمایش کرد. جان پل استپ خود را به یک راکت سورتمه‌ای بست به سرعت 1000 کیلومتر بر ساعت رسید. در این نقطه بود که ترمز کرد و تأثیرات کاهش سرعت شدید را بررسی کرد.

ورنر فورسمان، 1904-1979

«کاتتریزاسیون قلبی» روشی شامل عبور دادن یک لوله از میان رگ‌های خونی و تزریق ماده رنگی برای پیدا کردن محل انسداد است. این روش اما توسط فورسمان آلمانی در سال 1929 ابداع شد. او یک لوله لاستیکی بسیار باریک را وارد سیاهرگی در دست چپ خود کرد و سپس آن را به سمت قلب فرستاد.

لاتزارو اسپالانتسانی، 1729-1799

زیست‌شناس، کاراندام‌شناس و کشیش کاتولیک ایتالیایی بود که در زمینه مطالعه تجربی عملکرد بدن تلاش‌های فراوانی کرد. او چندین چیز عجیب را بلعید! برای نمونه چند لوله چوبی حفره‌دار یا چند استخوان را در کیسه‌های پارچه‌ای کوچک گذاشت و بلعید. اما چرا؟ او تلاش داشت تا آزمایش کند که چگونه ترشحات معده غذا را هضم می‌کنند.

